

1430

Llegieu (ImI 5)

(ALDC, IX, 2027. Llegieu [ImI 5])

Focalitzem aquest comentari en la variació desinencial; la variació de la *e* i de la consonant palatal del radical es poden veure en els mapes 1358, 1359, 1378, 1423 i 1424.

La segona persona del plural de l'imperfet d'indicatiu del llat. *vg.*, *LEGIBATIS, presenta en el resultat català aquestes dues variants bàsiques: *llegieu* i *llegíveu*.

Llegieu coneix una gran extensió, amb *var. palatals* en el radical (*lle[dʒ]ieu*, *lle[tʃ]ieu*, *lle[jʒ]ieu* 147, *lle[z]ieu* 149), i també en la desinència, que en ross. i part del cat. central ha reduït el diftong *-[əw]* en *-[u]*, *lleg[ˈiu]*, que eventualment es pot simplificar en una síl·laba, *lleg[ˈiw]* 32, 42.

Llegíveu (*var. lle[dʒ]íveu*, *lle[tʃ]íveu*; *llegives* 87 < **llegívets*), forma pròpia dels parlars del nord i oest del cat. nord-occ., manté probablement la labial intervocàlica i presenta, a més, el canvi de *-[ew]* > *-[ow]*, *llegív[ow]* (*lle[z]ívou* 95), per assimilació a la consonant velar (veg. mapes 1426 i 1429), diftong que s'ha monoftongat en *-o* (*llegiv[o]* 92) o en *-[u]* (*llegiv[u]* 40, 85).

La *var. llegív[ats]* 94 és un residu arcaic i *lleievat* 100 és d'encuny arag.

Llegieu (model *servieu*) és la forma normativa des del *DOrt*, 1917.

